

αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν ἀνεχώρησαν ἀμόφ-
τεροι...

Βιλχέλμ, ἡ ἐπιστολὴ τῆς ἐκείνης ἦτο
πλαστή! ἐμιμήθησαν ἐπιδεξιῶς τὸν χα-
ρακτῆρά της. Ὅπως δὲ ἔτι μᾶλλον με ἀ-
πατήσωσιν, ἐδημοσίευσαν διὰ τῆς ἐφημε-
ρίδος ὅτι μετὰ τῶν προσκεκλημένων ἐν
τῷ χορῷ ἦτο καὶ ἡ κόμησσα Δὲ Μωφέρ...

Μετὰ τὰς πρώτας συγκινήσεις, ἐξεμυ-
στηρευθὴν αὐτῇ τὸ ἀτύχημα τοῦ Σχούλτς,
τὴν φιλίαν, τὴν ὁποίαν ἔτρεπον δι' αὐτόν,
καὶ τὰς προσπαθείας, τὰς ὁποίας κατέ-
βαλον, ὅπως τὸν σώσω. Συνεφωνήσαμεν
νὰ παραλαβώμεν μεθ' ἡμῶν αὐτόν τε καὶ
τὴν οἰκογενεῖάν του καί, ἂν ἤθελε μᾶς
παρεμβάλλει προσκόμματα διὰ τὴν οἰκίαν
του καὶ τὰ πράγματά του, ν' ἀγοράσωμεν
αὐτά, διὰ νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ μέλλον
τῶν τέκνων του. Δὲν ἐδυνάμην νὰ τον ἀ-
φήσω.

Ταλαίπωρε Σχούλτς! πόσον ἔχαιρον,
Βιλχέλμ, σκεπτόμενος ὅτι μία ψυχικὴ
διατάραξις, ὁμοία πρὸς ἐκείνην, τὴν ὁ-
ποίαν ἐγὼ ἐδοκίμασα, θὰ ἐθεράπευεν αὐτόν
ἐντελῶς!

Ἐπρογευματίσαμεν ἐν οἰκογενειακῷ κύ-
κλῳ. Τὸ ἑσπέρας, ἔπρεπε νὰ φήσω ἐνώρις
τὴν Ἀρτεμιν ν' ἀναπαυθῇ, διότι ἦτο κα-
τάκοπος ἐκ τῆς ὁδοιπορίας καὶ τῶν συγ-
κινήσεων. Ἡ χαρίεσσα κυρία Σχούλτς,
ἥτις ἀμέσως ἠγάπησεν αὐτὴν ὡς ἀδελ-
φήν, τῇ παρεχώρησε τὸ δωμάτιόν της,
ἐγὼ δὲ, εἰσελθὼν εἰς τὴν σκιάδα μου, ὁπό-
θεν ἐβλεπον τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου
της, ὅπερ ἐφωτίζετο ἀμυδρῶς ὑπὸ μικρᾶς
λυχνίας, σοὶ ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν ταύ-
την, ἐνῶ πλησίόν μου, ἐπὶ τινος μικρᾶς
κλίνης, ἐκοιμᾶτο ὁ Βαστιανός, ρεγγόμε-
νος, ὡς ἀληθὲς λαθρέμπορος.

Βιλχέλμ, ὁποία εὐτυχία! ὁποία εὐτυ-
χία!... Καὶ ὅμως ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι,
οἵτινες δὲν πιστεύουσιν εἰς τὸν Θεόν!

ΔΕ'

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα διήλθον
ἀναλογιζόμενος τὴν εὐτυχίαν μου· ἐπὶ τέ-
λους ἐκοιμήθην βαυκαλιζόμενος ὑπὸ θυμο-
βόρων καὶ χρυσοπτέρων ἐλπίδων. Τὴν
πρωτὴν ὁ Σχούλτς με κατέλαβε παρατη-
ροῦντα μακρόθεν τὸ παράθυρον τοῦ δωμα-
τίου τῆς Ἀρτέμιδος.

— Ἡγέρθη πρὸ ὀλίγου, μοι εἶπεν, ἀλλὰ
μὴ κινηθῇς ἐκ τῆς θέσεώς σου... Εἶμαι
ἄγγελος καλῶν οἰωνῶν... Μετ' ὀλίγον
θὰ τὴν ἰδῇς ἀπατράπτουσαν καὶ πάλιν
ἐκ τῆς καλλονῆς...

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην στιγμὴν τὸ
παράθυρον ἠνεώχθη καὶ ἐφάνησαν δύο χα-
ρίεσσα κεφαλαί. Ἡ Ἀρτεμιν, ζωηρὰ καὶ
ἀκτινοβόλος, μ' ἐχαιρέτισε δι' ἐνὸς μει-
διάματος· ἀλλὰ πᾶραυτὰ εἶδον αὐτὴν ἐ-
ρυθριῶσαν εἰς τινα ἴσως παρατήρησιν, τὴν
ὁποίαν τῇ ἀπέτεινεν ἡ κυρία Σχούλτς,
μεθ' ἧς εἶχε συνδεθῇ ἤδη δι' εἰλικρινοῦς
φιλίας· συγχρόνως δὲ εἶδον τὴν κυρίαν
Σχούλτς, λαμβάνουσαν τὴν χεῖρα τῆς Ἀρ-
τέμιδος, ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς ὁποίας ἀφου-
ῆρεν αὐτὴν, ἀπέστειλεν εἰς ἐμὲ διὰ τῶν
τριῶν αὐτῆς δακτύλων μυρία φιλήματα.

— Εὖγε! Μίνα, εὖγε! ἀνέκραξε γελῶν
ὁ Σχούλτς.

Καί, μιμηθεὶς τὴν σύζυγόν του, ἤρπασε
τὴν χεῖρά μου καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἀρ-
τεμιν ἀναριθμητὰ ὡς αὐτῶς φιλήματα.
Ἡρυθρίασα, ὅπως καὶ ἡ Ἀρτεμιν, ὁ δὲ
κύριος καὶ ἡ κυρία Σχούλτς ἐκρότουν τὰς
χεῖρας ἐκ χαρᾶς.

— Βλέπετε πόσον εὐτυχῇ σὲ καθιστᾷ ὁ
ἰατρός σου! μοι εἶπεν ὁ Σχούλτς μετὰ τῆς
ἀφελοῦς ἐκείνης καὶ παιδικῆς ἱλαρότητος,
ἥτις μοι καθίστα αὐτόν τοσοῦτον προσ-
φιλή.

Δὲν ἐδυνήθην νὰ τῷ ἀπαντήσω ὡς ἐκ
τῆς συγκινήσεώς μου.

Ἐπεται συνέχεια.

•••

ANDRÉ SURVILLE

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ

[Συνέχεια].

Ἐντρομοὶ ἐπὶ τοιοῦτῳ σπαραξικαρδίῳ
θεάματι, ἀφήκαμεν αὐτόν νὰ ἐξέλθῃ, εἶτα
δέ, ὅτε πλέον ἦτο ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἐπυρο-
βολήσαμεν ἀμόφτεροι κατ' αὐτοῦ, οὐχὶ ἐπὶ
τῷ σκοπῷ νὰ τον φονεύσωμεν, ἀλλ' ὅπως
τὸν φοβίσωμεν καὶ ἐκ τούτου ἐννοήσῃ ὅτι
τὸν ἀνεκαλύψαμεν.

Ἐστράφη πρὸς στιγμὴν καὶ μᾶς πρε-
τήρησεν, εἶτα δὲ ἐξηρανίσθη εἰς τὴν ἀν-
τίθετον γωνίαν τοῦ ξενοδοχείου.

— Ἄλλ' αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ
ἦνε ἢ μεθυσμένος, ἢ τρελός, ἢ ὑπνοβά-
της, εἶπον τότε πρὸς τὴν παιδαγωγόν, ἥ-
τις, οὕσα εἰς ἄκρον συγκεκινημένη, ἐρρί-
φη ἐπὶ τινος ἑδρας.

Τότε δὲ ἡμεῖς ἐκλείσαμεν τὰ παράθυρα
καὶ κατεβιβάσαμεν τὰ παραπετάσματα,
ἵνα μὴ εἰσέρχηται ψυχρὸς ἀὴρ διὰ τῶν
ύέλων, τὰς ὁποίας εἶχε θραύσει πρὸ ὀλίγου
ὁ φοβερός καὶ ἀκατανόητος ἐκεῖνος γέρον.

— Πιστεύω, εἶπε μετ' ὀλίγον ἡ παιδα-
γωγός, ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος κατελήφθη
ὑπὸ φοβερᾶς παραφροσύνης, τῆς ὁποίας
ἡ παροξυσμοὶ προήλθον ἐκ τῆς ὑπνοβα-
σίας καὶ τῆς μέθης. Ἀπὸ τῆς παρελθού-
σης νυκτὸς προεῖδον τὰς λυπηρὰς ταύ-
τας σκηνὰς καὶ δὲν ἠθέλησα νὰ καθήσω-
μεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐξ
ἀρχῆς ἐγκατεστάθηνεν, διότι δὲν ἐσυχα-
ζετο ὑπὸ πολλῶν ἀνθρώπων. Προετίμησα
λοιπὸν νὰ ἔλθωμεν εἰς αὐτὸ τὸ ξενοδο-
χεῖον, γνωρίζουσα ὅτι ἔχει μεγάλην πε-
λατεῖαν· ἄλλως τε μᾶς ἐσύστησεν εἰς αὐτὸ
καὶ ὁ κύριος Σ***.

— Ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ, τῇ εἶπον τότε,
διατί τοιοῦτος μακρινὸς παρὰφρων δὲν
εἶνε ἐγκαθειργημένος εἰς τι φρενοκομεῖον!
Αὐτὸς εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνος, δὲν πρέπει
νὰ ζῇ μετ' ἀνθρώπων.

— Αὐτὴ εἶνε καὶ ἡ ἰδική μου γνώμη·
ἀλλὰ δὲν ἔλαβον ἔτι καιρὸν νὰ ὁμιλήσω
περὶ τούτου μετὰ τῆς ἀγγλικῆς ταύτης
οἰκογενείας, μεθ' ἧς μολὶς ἐγνωρίσθην
κατὰ τὴν τελευταίαν ἐν Παρισίοις διαμο-
νήν της. Εἶμαι Γαλλὶς καὶ διέμενον πάν-

τοτε ἐν Παρισίοις, ὅτε ἐγνώρισα τὸν κύ-
ριον καὶ τὴν κυρίαν Σ... οἵτινες μοὶ ἐ-
πρότεινον νὰ τοὺς ἀκολουθήσω καὶ μοὶ ἀ-
νέθεσαν τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν τέκνων των.
Δὲν ἐγνώριζον τότε τίποτε, οὔτε περὶ τῶν
σχέσεων, τὰς ὁποίας ὤφειλον νὰ ἔχω μετὰ
τοῦ ἐπιστάτου, οὔτε περὶ τῆς ὑπάρξεως
τοῦ ἀτυχοῦς τούτου ὄντος, τὸ ὁποῖον
εἶνε υἱὸς του καὶ ὅπερ εἰς τὸν ὑπέρτατον
βαθμὸν μισεῖ καὶ ἀπεχθάνεται. Ὅχι δὲ
μόνον καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὸ κακομετα-
χειρίζεται, ἀλλὰ καὶ τὴν νύκτα· ἔρχεται
κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ὕπνου του καὶ τὸ βα-
σανίζει ἀπανθρώπως, ὅπως πρὸ ὀλίγου εἴ-
δετε.

— Ἀλλὰ διατί αὐτὸ τὸ μῖσος; ἠρώ-
τησα, καὶ πῶς εἶνε δυνατόν ὁ κύριος καὶ
ἡ κυρία Σ... ν' ἀνέχωνται τοιοῦτον μαρ-
τύριον εἰς αὐτὸ τὸ ἀτυχὲς πλάσμα;

— Ἀναμφιβόλως θ' ἀγνωῶσιν ὅλα ταῦ-
τα· ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, δὲν γνωρίζω τὴν ἱ-
στορίαν τοῦ κυρίου Ζίμ, εἰμὶ ἐκ τινων ἀ-
συναρτήτων λέξεων, τὰς ὁποίας μοὶ εἶπον
οἱ ὑπηρεταὶ τῆς οἰκίας.

Ἐπὶ τριάκοντα ἐτῶν εἰς ἡλθεν εἰς τὴν
ὕπηρεσίαν τῆς οἰκογενείας ταύτης ὡς οἰκο-
νόμος, πράγματι δὲ ὡς τοιοῦτος ἐξετέλει
πάντοτε τὸ καθήκον του μετὰ ζήλου καὶ
ἄκρας τιμιότητος. Ἀλλὰ κατὰ τὸ 1850
ἐπαθεν ὑπὸ ἰσχυρᾶς νευρικῆς διαταράξεως,
ἐξ ἧς οὐδέποτε θὰ θεραπευθῇ, διότι ἐκ-
τοτε ἔμεινεν ὑπνοβάτης καὶ ἐπιληπτικός.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν ὀξυτάτων τού-
των παροξυσμῶν του ἀπώλεσεν ἐν καιρῷ
τοκετοῦ τὴν σύζυγόν του, καταλιπούσαν
αὐτῷ τὸ ἀτυχὲς τούτο παιδίον, τὸ ὁποῖον
βλέπετε. Φκίνεται δὲ ὅτι ὁ κύριος Ζίμ ἡ-
γάπα πολὺ τὴν σύζυγόν του, καὶ ὡς ἐκ
τούτου, ἐν τῇ μακρινῇ παραφορᾷ του, ἐ-
πιτίθεται κατὰ τοῦ τέκνου του, διότι νο-
μίζει ὅτι αὐτὸ ὑπῆρξε πρόξενον τοῦ θανά-
του τῆς μητρός του.

Ἡ φοβερὰ κραυγὴ, ἣν ἠκούσατε, καὶ
τὴν ὁποίαν ἐνστίγκτως ἐπαναλαμβάνει ὁ-
σάκις καταλαμβάνεται ὑπὸ τῶν παροξυ-
σμῶν, εἶνε οἶονε ἀπήχησις ἐκείνης, τὴν ὁ-
ποίαν ἀφήκεν ἡ ἀτυχὴς σύζυγός του, πα-
ραδίδουσα τὸ πνεῦμα.

Ἐκτοτε ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ τέκνου
του, τὸ ὁποῖον βασανίζει κατὰ τὰς ὥρας
τῶν παροξυσμῶν του. Οὐδεὶς τολμᾷ νὰ τῷ
εἴπῃ τι ἢ νὰ τον συμβουλευθῇ, ἢ νὰ κα-
ταγγεῖλῃ τὰς πράξεις αὐτοῦ εἰς τοὺς κυρί-
ους του, διότι εἶνε τόσῳ κακός, ὥστε ὅλος
ὁ κόσμος τὸν φοβεῖται. Ἀλλ' ὅσῳ καὶ ἂν
ἦνε ἀσπλαγχνος καὶ κακὸς πρὸς ὅλους
τοὺς ἀνθρώπους, τοσοῦτον εὐπειθὲς εἶνε
πρὸς τοὺς κυρίους του, οἵτινες, ἀγνωσύντες
πάντα ταῦτα, θεωροῦσιν αὐτόν ὡς ἕνα ἐκ
τῶν μᾶλλον ἀφωτισμένων αὐτοῖς ἀνθρώ-
πων.

Ὅπως δὴ ποτε, δὲν θέλω πλέον νὰ ἤ-
μαι ἐκτεθειμένη εἰς τοιοῦτον κίνδυνον, ὅ-
ταν δ' ἐπανελθῇ ἡ κυρία Σ..., θὰ τῇ ἀ-
ναγγεῖλω τὴν προσεχῇ ἀναχώρησίν μου.

— Ἀλλὰ δὲν θὰ συγκατατεθῇ εἰς τοῦ-
το, πιστεύω.

— Τίς οἶδεν;... Ἐν πάσῃ περιπτώ-

σε έχω ἀμετάτρεπτον ἀπόφασιν νά τῃ ἀποκαλύψω τὴν ἀλήθειαν.

— Καί ἔχετε δίκαιον, δεσποινίς. Δὲν πρέπει νά ἐπιτρέπητε νά διαπράττωνται ὑπὸ τὰς ὀφείας σας ἀδικήματα, τὰ ὅποια δύνανται νά μετατραπῶσιν εἰς ἐγκλήματα.

Ἰστάμενοι δὲ ὄρθιοι, ἐθεωροῦμεν μετὰ οἰκτου τὸ ἀτυχὲς παιδίον, τὸ ὅποτον ἦτο κάτωχρον καὶ σχεδὸν ἀνευ αἰσθήσεων. Ἐνῶ δὲ συνωμίλει μεθ' ἡμῶν, ἡ νεαρά παιδαγωγός, περιποιεῖτο αὐτὸ κατὰ τὸ ἐνόν.

— Θά το μεταφέρω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, μὰς εἶπε, καὶ αὐριον, ὅταν μάθῃ τὰ βασανὰ τοῦ ἡ κυρία Σ... ἐλπίζω ὅτι αὕτη θά το εὐσπλαγχνισθῇ. Πρέπει ἀναποφεύκτως νά το ἀπομακρύνω τοῦ πατρός του, πρέπει νά το σώσω, ἂν ᾔην ἀκόμη καιρός.

Ἐχαιρετίσαμεν αὐτὴν καὶ τὴν παρεκάλεσamen νά ἔχῃ πεποιηθῇ καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς ἡμᾶς, ἂν ποτε τῇ συνέβηκε παρ-ομοία σκηνή.

Μὰς νύχαιστίσεν εὐγενῶς, βεβαιούσα ἡμᾶς πόσον βαθέως συνεκινήθη διὰ τὴν ἀβρόφροναν συμπεριφορὰν μας καὶ τὴν προθυμίαν, ἣν ἐπέδειξαμεν κατὰ τὴν θλιβερὰν ἐκείνην περίστασιν. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἡτοιμαζόμεθα ν' ἀποσυρθῶμεν, ἀνεμνήσθημεν ὅτι δὲν ἠρωτήσαμεν τὸ ὄνομα τῆς νεαρᾶς παιδαγωγοῦ καὶ ὅτι αὕτη ἡγνόει ἐπίσης τὸ ἰδικόν μας. Ὅθεν ἀντηλλάξαμεν τὰ ἐπισκεπτήριά μας. Ὁνομάζετο Μικελίνα Δ....

— Πόσον εἶνε ὠραία καὶ θελκτική! μοὶ εἶπεν ὁ φίλος μου, ὅτε εἰσῆλθομεν εἰς τὰ δωμάτιά μας.

— Ναί! τῷ ἀπήντησα· καὶ ἔτι μᾶλλον τὴν καθιστᾷ ὠραίαν ἡ ἀφελὴς καὶ ἀνυπόκριτος συμπάθεια, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται διὰ τὸ ἀτυχὲς ἐκεῖνο πλάσμα.

Συνωμιλήσαμεν ἐπὶ πολὺ εἰς ἐτί, φυσικῶ δὲ τῷ λόγῳ ἡ συνομιλία μας περιστρέφeto πάντοτε εἰς τὰ συμβάντα τῆς νυκτός.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ὁμιλίας μας παρετήρησα ὅτι ὁ Μιχαήλ ἦτο εἰπὲρ ποτε σκεπτικός.

Τὴν ἐπιούσαν ἀφίχθη ἡ οἰκογένεια Σ...

Β'

Οὐδέποτε ἴσως τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Σταυροῦ τῆς Μελίτης ἀπῆλause τοσαύτης ἡσυχίας, εἰμὴ κατὰ τὰς ἡμέρας, αἷτινες ἐπηκολούθησαν τὰ γεγονότα, αἷτινα πρὸ ὀλίγου διηγήθημεν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἐστιατήριον, ὅπου ἄλλοτε ἦτο πλήρες θαμῶνων, συζητούντων καὶ βομβούντων ὡς μέλισσαι, ἥδη ἐφάνετο ἀπολέσαν τὴν φαιδρότητα ἐκείνην καὶ τὴν ζωηρὰν καὶ ἀένανον κίνησιν.

Ἀληθῶς ἀπὸ πρῶτας πλείστοι εἶχον ἀναχωρήσει ἐκ τοῦ ξενοδοχείου καί, ἐξαιρουμένης τῆς ἀγγλικῆς οἰκογενείας, ἥτις εἶχεν ἐγκατασταθῇ εἰς τὰ δωμάτιά της, τὸ λοιπὸν τοῦ ξενοδοχείου ἦτο ἔρημον, καίτοι ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου προσεπαθήσαμεν ν' ἀποτρέψωμεν πολλοὺς ἐκ τῆς ἀποφάσεως ταύτης.

Οὐχ ἦττον ὁ Μιχαήλ ἦτο πάντοτε ἀ-

νήσυχος, ὡς ἐκ τούτου δὲ δὲν ἠκούσθησαν ἔκτοτε αἱ μελωδικαὶ ἀρμονίαι τοῦ γλυκυφθόγγου ὀργάνου του.

Ἐν τούτοις δὲν ἐγκαταλείπομεν ποσῶς τὸ ξενοδοχεῖον· ἐξηρχόμεθα μὲν ἐπ' ὀλίγον χάριν ἀναψυχῆς, ἀλλὰ δὲν ἐτολμῶμεν ν' ἀπομακρυνθῶμεν αὐτοῦ, πρῶτον μὲν, διότι ἐφοδούμεθα μὴ ἐπανελαμβάνοντο αἱ ἀπαίσιαι ἐκεῖναι σκηναί, καθ' ἃς ἠθέλωμεν νά παραστῶμεν καὶ πάλιν ὡς μάρτυρες, καὶ δεύτερον, διότι εἶχομεν πεποιηθῇ ὅτι θά προσεκαλούμεθα παρὰ τῆς οἰκογενείας Σ..., ἥτις βεβαίως θά ἐξῆτει πληροφορίας παρ' ἡμῶν περὶ τῶν διατρέξαντων.

Καὶ ὄντως δὲν ἠπατήθημεν. Κατὰ τὴν ἔκτην ἐσπερινὴν ὥραν ἐλάβομεν προσκλητήριον παρὰ τῆς οἰκογενείας Σ..., παρακαλοῦσης ἡμᾶς ὅπως μεταβῶμεν καὶ διέλθωμεν παρ' αὐτῇ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην.

Ἡ δεσποινίς Μικελίνα μὰς παρουσίασεν εἰς αὐτοὺς· ἐφάνετο λίαν γαλήνιος, ἡ δὲ φυσιογνωμία της δὲν διετήρει οὐδὲν ἔχνος τῶν βαθυτάτων συγκινήσεων τῆς παρελθούσης νυκτός.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Σ... μὰς ὑπεδέχθησαν μετὰ μεγάλης φιλοφροσύνης· εἶτα δέ, ἀνευ οὐδενὸς προοιμίου, ἤρχισεν ἡ συζήτησις περὶ τῶν κατὰ τὴν παρελθούσαν νύκτα συμβάντων.

Ὁ κύριος Σ... ὀλίγον ἡγνόει τὴν γαλλικὴν· οὐχ ἦττον ἐδείκνυε μέγιστον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν συνομιλίαν ταύτην. Ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ἡ σύζυγός του τῷ ἐξῆγει ἀγγλιστί πᾶν ὅ,τι τῷ διέφρευεν, ἡμεῖς δὲ διηγήθημεν τὰ πάντα ὅπως εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν αὐτά.

— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, κύριοι, μὰς εἶπεν ἡ κυρία Σ..., ὅτε ἐτελειώσαμεν τὴν ἀφήγησίν μας, καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην, διότι σὰς ἀπησχόλησα ἐπὶ τοσοῦτον ἀλλὰ τοῦτο ἀποδοτέον εἰς τὴν ἐπίμονον θέλησίν μου, τοῦ νά μάθω ἀκριβῶς τὰ πάντα, ὅπως δυνηθῶ νά λάβω ὀριστικὴν τινα ἀπόφασιν.

»Ἐπρεπεν ἀληθῶς ἐνωρίτερον, προσέθηκεν ἡ κυρία Σ..., νά φροντίσω περὶ τοῦ ἀτυχοῦς τούτου παιδός· ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ὁ πατήρ του τὸ ἡγάπα· οὐδ' ἐπῆλθέ ποτε εἰς τὸν νοῦν μου νά ἐπιστήσω τὴν προσοχήν μου ἐπ' αὐτοῦ. Ἐνόμιζον ὅτι τὸ πτωχὸν παιδίον ἐπασχεν ἐκ στηθικοῦ νοσήματος, καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο παρεκίνησα τὸν πατέρα του νά το παραλάβῃ εἰς Ἱταλίαν, μὴ φανταζομένη ποτὲ ὅτι τὸ ἀτυχὲς αὐτὸ πλάσμα θά ὑφίστατο τοιαῦτα βασανιστήρια! Αἰσθάνομαι βαθυτάτην ἐγνωμοσύνην πρὸς τὴν δεσποινίδα Μικελίναν, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἀπὸ καρδίας, κύριοι, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν συνδρομήν σας κατὰ τὴν φοβεράν ἐκείνην νύκτα.

»Ὁ ἀτυχὴς Ζιμ δὲν ἔχει πλέον αἰσθησιν τῶν ὑπ' αὐτοῦ πραττομένων, διότι ἡ σκληρὰ ἀσθένεια, ὑπὸ τῆς ὁποίας προσεβλήθη, εἶνε ἡ αἰτία τῶν ἀλλοκώτων τούτων φαινομένων. Ὑπῆρξεν ἀληθῶς ἐξαίρετος ὑπηρετής, εἶπε προσβλέπουσα τὸν σύζυγόν της, καὶ ὁμολογῶ ὅτι ὁ κύριος Σ..., θά δυσκολευθῇ πολὺ νά τον ἀποπέμψῃ·

ἀλλ' ὅπως ἤλθον τὰ πράγματα, εἶνε ἀδύνατον νά τον διατηρήσωμεν πλέον πλησίον μας.

»Ἐχει συλλέξει ἀρκετὰ χρήματα ἐκ τῶν οἰκονομιῶν του, τὰ ὅποια, ἐνούμενα μ' ἐκεῖνα, τὰ ὅποια καὶ ἡμεῖς θά τῷ δώσωμεν, εἶνε ἀρκετά, ὅπως διατηρήσωσιν αὐτόν. Ὅσῳ δὲ ἀφορᾷ τὸ τέκνον του, ὅχι μόνον θά το ἀφαιρέσω παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε θά μάθῃ καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς του. Θά ἐπιφορτίσω τὴν δεσποινίδα Μικελίναν νά φροντίσῃ περὶ τῆς ὅσον ἐνέεστι τάχιον εἰσαγωγῆς τοῦ ἀτυχοῦς αὐτοῦ παιδίου εἰς τι νοσοκομεῖον πρὸς ἐντελὴ αὐτοῦ θεραπείαν· ἅμα δὲ θεραπευθῇ, ἡμεῖς θέλομεν φροντίσει περὶ τῆς ἀνατροφῆς του.

»Ἡδῆ, κύριοι, ὅτε ἐλάβομεν τὴν τιμὴν νά σας γνωρίσωμεν, πιστεύω ὅτι θέλομεν ἐξακολουθήσει νά σας βλέπωμεν συνεχῶς, ἀφοῦ μάλιστα θά διαμείνωμεν ἐνταῦθα ἐπὶ ἓνα περίπου μῆνα.

»Ἡ δεσποινίς Μικελίνα, προσέθηκε ἀποταθεῖσα πρὸς τὸν φίλον μου, μοὶ ὡμίλησε περὶ τοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν ἔρωτός σας. Πιστεύω ὅτι θά λάβωμεν τὴν τιμὴν ν' ἀκούσωμέν τινας ἐκ τῶν ὠραίων ἐκείνων συνθέσεων σας, τὰς ὁποίας τοσοῦτον μὰς ἐξεθείασεν ἡ δεσποινίς.

— Ἀ! κυρία, ἀπήντησεν ὁ Μιχαήλ, θά λογισθῶ εὐτυχὴς ἂν δυνηθῶ νά σας εὐχαριστήσω. Ἀλλὰ πιστεύσατέ μοι, ὅτι δὲν εἶμαι καὶ τόσῳ ἔξοχος μουσικός.

— Εἰσθε πολὺ μετρίοφρων, κύριε Μιχαήλ· ἀλλὰ τόσῳ τὸ καλλίτερον· τοῦτο καθιστᾷ ἐπαγωγότερον τὸν καλλιτέχνην. Ἀλλως τε, πιστέω, προσέθηκε γελῶσα, ὅτι θά ἐλησμονήσατε πλέον τοὺς θορύβους τοῦ κυρίου Ζιμ.

Ἐγελάσαμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ καρδίας καὶ ἀπεσύρθημεν καταθελεγμένοι διὰ τὴν νέαν μας ταύτην γνωριμίαν, καὶ ἔτι περισσότερο ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θά ἔμεινε παρὰ τῇ οἰκογενείᾳ ταύτῃ ἡ δεσποινίς Μικελίνα.

Διήλθομεν τρεῖς ἑβδομάδας ἐν ἀληθεῖ παραδείσῳ· ἡ Μικελίνα ἦτο σχεδὸν πάντοτε πλησίον μας καὶ δὲν ἐγίνετο πλέον λόγος περὶ τοῦ ἐπιστάτου Ζιμ. Ἐπὶ τέλους κατέστημεν οἱ ἀχώριστοι φίλοι τῆς οἰκογενείας ταύτης.

Καθ' ἐκάστην ἐσπέραν ἐξηρχόμεθα ἀπαντες εἰς περίπατον, μετὰ δὲ τὸ δεῖπνον, ὁ Μιχαήλ μὰς κατέβλεγε διὰ τῶν μελωδικωτάτων συνθέσεων του. Τὸ πνεῦμά του μετρησιούτο εἰς νέας καὶ ἀγνώστους σφαίρας, καὶ θά ἔλεγέ τις ὅτι ἡ θεὰ τῆς Μικελίνης τοσοῦτον ἐνεθουσία αὐτόν, ὥστε ἡ ποιητικὴ του ψυχὴ ἀφίετο εἰς τὰς θείας ἐκείνας καὶ ἀρρήτους ἐμπνεύσεις, αἷτινες ἀποκαλύπτουσι τὸ μυστικόν της.

Οὐχ ἦττον αἰσθημὰ τι ἀόριστον ἐκράτει αὐτόν πάντοτε καὶ δὲν ἐδυνάμην, καίτοι ἐθεωροῦμην ὑπ' αὐτοῦ ὡς ἀδελφός, νά ἐξιχνιάσω τὰ αἷτια αὐτοῦ.

Εἶχομεν λησμονήσει πλέον τὰ περὶ ταξιδίων μελετώμενα σχέδιά μας, ὅτε ἐσπέραν τινὰ ἡ κυρία Σ... μὰς ἀνήγγειλε τὴν προσεχῇ ἀναχώρησίν των.

Ἀμφότεροι ἐμείναμεν ὥς· κεραυνόπληκτοι.

Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἤμην ἐρωτευμένος, ἀλλ' ὑπέθετον τὸν φίλον μου, καὶ ἐλυπούμην ἀπὸ καρδίας. Ἀλλῶς τε τοσοῦτον εἰχόμεν συνειθίσει τὴν εὐγενῆ ταύτην οἰκογένειαν, ὥστε ἐνομιζόμεν ὅτι ἡ ἀναχώρησις αὐτῆς θὰ κατέλειπε δυσαναπλήρωτον κενόν!

Καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα ὁ Μιχαὴλ ἔκλαυσεν ὡς παιδίον.

— Τί νὰ κάμω; μοὶ ἔλεγεν. Αἰσθάνομαι ὅτι ἀγαπῶ τὴν Μικελίαν. Ἀρὰ γε νὰ ἐμάντευσεν ὅτι τὴν ἀγαπῶ; Ἄρὰ γε με ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη;

— Βεβαίως, τῷ ἔλεγον ἐγώ, προσπαθῶν νὰ τον παρηγορήσω, αἱ γυναῖκες μαντεύουν πάντοτε τὸν ἔρωτα τῶν ἀνδρῶν, καὶ ὅταν δὲν εὐχαριστῶνται εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸ φανερώουσι διὰ τοῦ καταφανεστέρου τρόπου. Ἀπεναντίας οἱ τρόποι τῆς Μικελίνης εἶνε θελκτικοὶ καὶ ἀξίεραστοι, τοῦτο δὲ εἶνε ἀπόδειξις ὅτι γνωρίζει ὅτι ἀγαπᾶται καὶ θέλει ν' ἀγαπᾶται!

— Ἀλλὰ θὰ φύγῃ, φίλε μου, καὶ δὲν θὰ μάθω πλέον περὶ αὐτῆς, οὔτε αὐτὴ περὶ ἐμοῦ· οὐδέποτε θὰ τολμήσω νὰ τη ζητήσω τὴν χάριν νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τη γράφω ἐνίοτε.

— Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ζητήσης τὴν ἀδειαν παρ' αὐτῆς, ἀλλὰ παρὰ τῆς κυρίας Σ... ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἀγαπᾷ πολὺ αὐτὴν τὴν νέαν. Γνωρίζεις ὅτι ἡ Μικελίνα δὲν ἔχει μητέρα· εἶνε μόνη εἰς τὸν κόσμον καὶ δι' αὐτὸ τρέφει ἰδιάζοντα σεβασμὸν πρὸς τὴν εὐγενῆ ταύτην κυρίαν, ἡ ὁποία τῇ ἐνεπιστεύθη τὴν ἀνατροφὴν τῶν τέκνων τῆς. Εἰς αὐτὴν λοιπὸν ν' ἀπευθυνθῇς, ἀγαπητέ μου Μιχαὴλ· δὲν βλέπω τί τὸ κωλύον.

— Νομίζεις;

— Διὰ τί ὄχι; Καὶ ἐπειδὴ εἶσαι ὀλίγον δειλός, θὰ σε συνοδεύσω καὶ ἐγὼ παρὰ τῇ κυρίᾳ Σ... Ζήτησον παρ' αὐτῆς δι' ἐπιστολῆς σου ἰδιαιτέραν συνέντευξιν.

Ἐγραψεν, ἀλλὰ διστάζων. Ὁ ἀληθὴς ἔρωας εἶνε πάντοτε δειλός.

Ὁ Μιχαὴλ ἦτο νεώτερος ἐμοῦ κατὰ δύο ἔτη καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἐγνώριζεν ἀρκούντως τὸν κόσμον· παιδιόθεν ἀφιερῶναι εἰς τὰς σπουδὰς του, καὶ μὴ γνωρίζων ἄλλο πάθος ἢ τὴν μουσικὴν, ὁ πρῶτος οὗτος ἔρωας του συνεκίνησεν αὐτὸν βαθέως.

Ἀκολούθησας τὴν συμβουλὴν μου, δὲν ἐβράδυνεν νὰ λαβῇ ἀπάντησιν παρὰ τῆς κυρίας Σ..., ἥτις εἰδοποίησεν αὐτὸν ὅτι ἐντὸς τῆς ἡμέρας τὸν ἀνέμενεν. Μετέβημεν παρ' αὐτῇ καὶ συνδιελέχθημεν ἐπὶ πολὺ, τὸ δὲ ἀποτέλεσμα τῆς συνδιαλέξεώς μας ἀρκούντως εὐχρέστησε τῷ φίλῳ μου.

Ἡ κυρία Σ... εἶχε μαντεύσει τὸν πρὸς τὴν Μικελίαν ἔρωτα τοῦ Μιχαήλ. Ἐγνώριζεν ἐπίσης ὅτι οὗτος ἀνῆκεν εἰς μίαν τῶν ἀρχαιοτέρων καὶ ἐντιμοτέρων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅτι ἦτο εὐπαιδευτός καὶ ἠθικώτατος νέος καὶ ὅτι εἶχε μικρὰν περιουσίαν. Ἀπεναντίας ἡ Μικελίνα ἦτο πτωχή. Ἐπρεπε λοιπὸν πρῶτον ν' ἀ-

ποκατασταθῇ ἐντελῶς ὁ Μιχαὴλ καὶ εἶτα νὰ σκεφθῶσι περὶ τοῦ γάμου των.

— Ἐπιδοκιμάζω τὸν ἔρωτά σας, προσέθηκεν ἡ εὐγενὴς κυρία, καὶ σας ἐξουσιοδοτῶ ν' ἀποχαιρετισθῇτε ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἀγαπᾶτε. Θά σας θεωρῶ ὡς μνηστῆρά της καὶ δύνασθε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν νὰ τη γράφητε μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν θὰ ἐκπληρωθῶσιν οἱ πόθοί σας.

Ἡ εὐτυχία τοῦ Μιχαήλ ἦτο ἀληθὴς πλήρης.

Δὲν παρευρέθη εἰς τὸν μετὰ τῆς ἐρωμένης του τελευταῖον ἀποχαιρετισμόν, ἀλλ' ἐκ τοῦ προσώπου του ἠννόησα ὅτι ὑπῆρξε συγκινητικώτατος.

Δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς οἰκογενείας Σ... ἀπεχωρίσθημεν καὶ ἡμεῖς, ὁ μὲν Μιχαὴλ ἐπιστρέφων εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Πίζης, ἐγὼ δὲ εἰς Παρισίους, ἔνθα μ' ἐκάλουν σπουδάζειν οἰκογενειακὰ ὑποθέσεις μου.

Ἀποχωρίζόμενοι, ἀμφότεροι ἐλυπήθημεν ἀπὸ καρδίας· οὐχ ἥττον ἠλπίζομεν ὅτι θὰ συνηντώμεθα καὶ πάλιν κατὰ τὰς προσεχεῖς διακοπὰς, καθ' ἃς μυρίας διασκεδάσεις καὶ ἐκδρομὰς θὰ ἐπεχειροῦμεν. Φεῦ! πῶς ἐκμηδενίζονται αἱ χρυσόπτεροι ἐλπίδες τῆς νεαρᾶς μας ἡλικίας· ἀπέναντι τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος τοῦ βίου! Οἴμοι! ἐπέπρωτο νὰ μὴ ἐπανιδώμεν πλέον ἀλλήλους!...

Γ'

Ὁ θάνατος τοῦ πατρὸς τοῦ Μιχαήλ ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς τὴν πατριδα του πρὸ τῆς ὠρισμένης ἐποχῆς, ἐγὼ δὲ διέμενον διαρκῶς εἰς Παρισίους δι' ὑποθέσεις μου.

Ἐπὶ ἐξ ὁλόκληρα ἔτη διετηροῦμεν διαρκῆ ἀλληλογραφίαν, ὁ δὲ φίλος μου ἡγάπα πάντοτε περιπαθῶς τὴν Μικελίαν καὶ πάντοτε μοὶ ἔγραφε περὶ αὐτῆς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του.

Ἐπὶ τέλους ἡμέραν τινὰ μοὶ ἀνήγγειλε δι' ἐπιστολῆς του ὅτι, διορισθεὶς δικαστής, ἔμελλεν ὅσον οὕτω νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους του καὶ ὅτι ἡ κυρία Σ... παρεχόρει εἰς τὴν μνηστῆν του ἀνάλογον προίκα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Μικελίνα δὲν εἶχε συγγενεῖς, εἶχεν ἀποφασισθῇ νὰ γίνωσιν οἱ γάμοι ἐν Κ*** τοσοῦτῳ μᾶλλον, καθόσον ἡ μήτηρ τοῦ Μιχαήλ, οὐσα λίαν φιλάσθενος, δὲν ἐδύνατο νὰ μεταβῇ εἰς Ἀγγλίαν ἢ ἀλλαχοῦ, ὅπως παρευρεθῇ εἰς τοὺς γάμους τοῦ υἱοῦ της. Ἐν τέλει δὲ μοὶ ἔγραψεν ὅτι μετὰ ἕνα μῆνα ἀπὸ τῆς τελέσεως τῶν γάμων των θὰ ἤρχοντο εἰς Εὐρώπην, ὅπως ἐπανιδώσωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς ἀρχαίους των φίλους.

Ἡ ἐλπίς ὅτι θὰ ἐπανιδῶ ἐντὸς ὀλίγου τὸ νεαρὸν ζεῦγος μ' ἐβαρύνετο ἐπὶ πολὺ· ἀλλὰ παρήλθεν ἱκανὸς καιρὸς καὶ δὲν ἔλαβον ἐπιστολὴν παρὰ τοῦ φίλου μου, ἀναγγέλλουσαν μοὶ τὴν προσεχῆ ἀφίξιν του. Εὐρισκόμεν εἰς μεγάλην ἀνυσυχίαν, ὅτε πρῶτον τινὰ ἔλαβον ὀγκώδη τινὰ φάκελλον, προσερχόμενον ἐκ Κ***.

Ἀπυσφράγισα αὐτὸν τρέμων, διότι ἡ

ἐπιγραφὴ δὲν ἦτο γεγραμμένη διὰ τῆς χειρὸς τοῦ Μιχαήλ.

Μόλις ἀνέγνων τὰς πρώτας γραμμάς καὶ ἀφῆκα κραυγὴν τρόμου· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐκαλύφθησαν ὑπὸ μέλανος πέπλου καὶ ἀφῆκα νὰ πέσῃ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἡ ἐπιστολή, ἥτις περιεῖχε καὶ ἄλλα χειρόγραφα. Μετ' ὀλίγον, συνελθὼν, ἀνέλαβον τὰ χειρόγραφα ἐκείνα ἅτινά μοι ἀπέστελλεν ἡ μήτηρ τοῦ Μιχαήλ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἀγαθῆς καὶ προσφιλοῦς ἐκείνης ψυχῆς, ἥτις ἀπῆλθε τοῦ κόσμου τούτου, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ τὴν εὐτυχίαν!

Τὰ χειρόγραφα ταῦτα συνέκειντο ἐκ τριῶν ἐπιστολῶν, ἐξ ὧν αἱ δύο ἦσαν τοῦ Μιχαήλ, τὰς ὁποίας ἀπηύθυνε πρὸς τὴν μνηστῆν του, ἡ δὲ τρίτη ἦτο τῆς Μικελίνης, γραφεῖσα παρ' αὐτῆς, καθ' ἣν ἡμέραν ἐπρόκειτο ν' ἀπέλθῃ ὅπως ἐνώθη μετὰ τοῦ μνηστῆρός της.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται περιεῖχον τὰ ἐξῆς:

Ἔπεται τὸ τέλος.

Σ**

ΒΑΣΙΛΕΥΣΤΩΣ ΙΡΒΙΓΚ

ΦΑΣΜΑ-ΜΝΗΣΤΗΡ

[Συνέχεια καὶ τέλος]

Ἄλλ' ὅμως ἡ νύξ προέβαιεν, ὁ δὲ μέλων συνδαιτυμένων δὲν ἐνεργάζετο, ὥστε καὶ ὁ βαρόνος, ἀπελπισθεὶς, κατήλθε τῆς σκοπίας.

Τὸ ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν ἀναβληθὲν γεῦμα δὲν ἠδύνατο ἐπὶ πλέον νὰ περιμένῃ. Τὰ φαγητὰ ἦσαν ἤδη ὑπὲρ τὸ δέον ἐψημένα, ὁ μάγειρος εἰς μεγίστην στενοχωρίαν, ἀπαντες δ' οἱ τοῦ οἴκου εἶχον τὴν ὄψιν φρουρᾶς λιμοκτονούσης.

Ὁ βαρόνος, λοιπὸν, ἠναγκάσθη παρὰ τὴν θέλησιν του, νὰ δώσῃ τὴν διαταγὴν τῆς ἐνάρξεως τοῦ συμποσίου, εἰ καὶ ὁ ξένος του δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει.

Παρεκάθηντο ἤδη πάντες εἰς τὴν τράπεζαν καὶ ἔμελλον ἀκριβῶς ν' ἀρχίσωσι τὸ φαγητόν, ὅτε ἡχος κέρατος ἀνήγγειλε τὴν ἐμφάνισιν ξένου. Δεύτερον σάλπισμα ἠκούσθη, ἐπαναληφθὲν ὑπὸ τῆς ἡχοῦς τῶν ἀρχαίων αὐλῶν τοῦ πύργου, καὶ ὁ φρουρὸς ἀνταπεκρίθη ἀπὸ τῶν τειχῶν.

Ὁ βαρόνος ἐσπευσε νὰ ὑποδεχθῇ τὸν μέλλοντα γαμβρόν του.

Ἡ αἰωρητὴ γέφυρα εἶχε καταβιβασθῇ καὶ ὁ ξένος, ὕψηλός καὶ ὠραῖος ἱππότης, ἐπιβάντων μέλανος ἵππου, ἦτο πρὸ τοῦ πυλῶνος. Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο ὠχρόν, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ του ἔλαμπον μελαγχολικῶς.

Ὁ βαρόνος δυσηρεστήθη πῶς, ὅτι ὁ γαμβρός του εἶχεν ἀφίχθῃ μόνος καὶ ἐν τοιαύτῃ ταπεινῇ περιβολῇ, αἰσθανθεὶς πρὸς στιγμὴν προσδαλλομένην τὴν φιλοτιμίαν του καὶ διδὼν ἑλλειψιν ἀβρότητας ἐκ μέρους τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν σημαντικὴν οἰκογένειαν, μεθ' ἧς ἔμελλε νὰ συνδεθῇ. Πλὴν καθυσόχασε, σκεφθεὶς ὅτι ἴσως ἡ νεανικὴ ἀνυπομονησία του ἠνάγκα-